

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ

Έλληνες
ευρωβουλευτές
απαντούν αν οι
μεταναστευτικές
ροές μπορούν
να γίνουν
διαπραγματευτικό
χαρτί

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΑΛΕΞ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

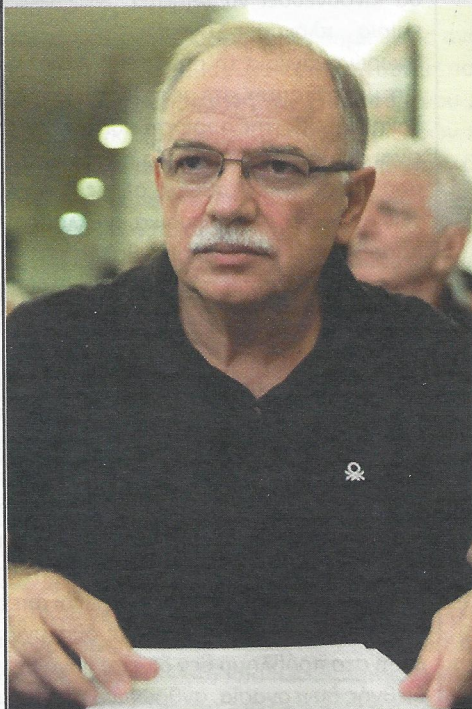
Μπορεί το Προσφυγικό - Μεταναστευτικό να λειτουργήσει ως διαπραγματευτικό όπλο στις Βρυξέλλες από την ελληνική κυβέρνηση; Θα μπορούσε να αναδειχτεί σε μέσο πίεσης, δεδομένου του όγκου των προσφύγων και μεταναστών που εισέρχονται στη χώρα μας αναζητώντας δίοδο προς την υπόλοιπη Ευρώπη, για την ευνοϊκότερη διαχείριση των δημοσιονομικών μας ή για τη διευθέτηση του ζητήματος του δημόσιου χρέους μας;

Τα «Επίκαιρα» απευθύνθηκαν στην ελληνική αντιπροσωπεία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, θέτοντας σε σειρά Ελλήνων ευρωβουλευτών τα παραπάνω ερωτήματα. Το «συνταγματικό τόξο» στο σύνολό του απορρίπτει αυτή την περίπτωση –με εξαίρεση το σκέλος που αφορά στις δαπάνες που απορρέουν για το κράτος από την αντιμετώπιση του ζητήματος–, οι ευρωβουλευτές, ωστόσο, που μας μίλησαν καταθέτουν σοβαρούς προβληματισμούς αλλά και προτάσεις για το πρόβλημα στο πραγματικό του εύρος.

Δημήτρης Παπαδημούλης (ΣΥΡΙΖΑ)

«Περιθώρια αναζήτησης νέων ισορροπιών, όχι συμψηφισμών»

Πρέπει καταρχάς να τονίσουμε ότι η διαχείριση των μεταναστευτικών ροών είναι ένα αμιγώς ευρωπαϊκό πρόβλημα και σε καμία περίπτωση ελληνικό. Η ελληνική κυβέρνηση κάνει πραγματικά κάθε δυνατή προσπάθεια για την υποδοχή των ανθρώπων που φτάνουν στη χώρα μας. Πανευρωπαϊκά, μιλάμε για 1 εκατομμύριο ανθρώπους, με πάνω από το 80% να περνά από τα ελληνικά νησιά. Στην πράξη αυτό σημαίνει ότι η αύξηση των ροών στην Ελλάδα σε σχέση με το 2014 έχει αγγίξει το 1.972%! Κατά συνέπεια, η Ελλάδα, όπως και οποιαδήποτε άλλη χώρα, επ' ουδενί θα μπορούσε να αντιμετωπίσει την κατάσταση από μόνη της. Υπάρχουν πάντα περιθώρια βελτίωσης ως προς την αποτελεσματικότητα της παρέμβασης του κρατικού μηχανισμού, αλλά οφεί-

λουμε να αντιλαμβανόμαστε και την πραγματικότητα.

Σε πρώτο επίπεδο, απαιτείται η δημιουργία ενός δεσμευτικού για όλα τα κράτη-μέλη μηχανισμού επιμερισμού των προσφύγων σε αυτά κατά τρόπο αναλογικό, με βάση τις ποσοστώσεις και τις δυνατότητες της κάθε οικονομίας και του κρατικού μηχανισμού, όπως επίσης και με βάση τις ανάγκες και των προσφύγων.

Αναφορικά με τη σύνδεση του προσφυγικού ζητήματος με το δημοσιονομικό, εκτιμώ πως υπάρχουν περιθώρια αναζήτησης νέων ισορροπιών. Όχι όμως στο πλαίσιο ενός συμψηφισμού ή εξίσωσης των βαρών, που καθιστούν την αλληλεγγύη διαπραγματευτικό χαρτί, αλλά στο επίπεδο της χαλάρωσης των δημοσιονομικών όρων αναφορικά με τις δαπάνες που απαιτούνται για την αντιμετώπιση της προσφυγικής κρίσης από την κυβέρνηση. Η επιτυχής ολοκλήρωση της

αξιολόγησης, εκτιμώ, θα ανοίξει και επισήμως αυτή τη συζήτηση.

Σε αντίστοιχο πλαίσιο κινείται και το ζήτημα για τη διαχείριση του χρέους. Η ελληνική κυβέρνηση έχει δεσμευτεί για την υλοποίηση του προγράμματος και με τη σειρά τους οι θεσμοί και οι εταίροι μας στην ΕΕ έχουν δεσμευτεί για το ζήτημα του χρέους. Και όπως συμβαίνει σε κάθε συμφωνία, τα συμφωνηθέντα πρέπει να τηρούνται απ' όλα τα συμβαλλόμενα μέρη.

**Μαρία Σπυράκη
(Νέα Δημοκρατία)**

«Οι σχετικές δαπάνες να μην υπολογίζονται στο έλλειμμα»

Η Ελλάδα λαμβάνει από το Ταμείο Ασύλου και Μετανάστευσης συνολικά 474,193 εκατ. ευρώ και σχεδόν 28 εκατ. ευρώ ως επείγουσα χρηματοδότηση, ενώ και η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου προτείνει με σημειώμά της της 18ης Νοεμβρίου την κινητοποίηση 1,5 δις ευρώ μέσα από τον Μηχανισμό Ευελιξίας προκειμένου να χρηματοδοτηθεί η αντιμετώπιση της προσφυγικής κρίσης.

Το δημοσιονομικό και το προσφυγικό ζήτημα σχετίζονται μόνο σε ένα σκέλος. Η κυβέρνηση μπορεί να ζητήσει να εξαιρεθούν δημόσιες δαπάνες για το Προσφυγικό από τα κριτήρια του Συμφώνου Σταθερότητας – οι δαπάνες, δηλαδή, για την αντιμετώπιση του Προσφυγικού μπορούν να μην υπολογίζονται στο έλλειμμα. Η κυβέρνηση όμως οφείλει να πιέσει για την ενεργοποίηση της απόφασης αυτής αφού προηγουμένως εφαρμόσει τα συμφωνηθέντα που αφορούν στις διαρθρωτικές αλλαγές.

Σε κάθε περίπτωση, η σύνδεση του Προσφυγικού με τη διαδικασία της διευθέτησης του κόστους εξυπηρέτησης του ελληνικού δημοσίου χρέους μόνο ατυχής μπορεί να είναι, αφού είναι προφανές ότι τα κράτη που συμμετέχουν σε αυτή τη διαδικασία, αλλά και η ΕΚΤ και το ΔΝΤ, περιμένουν από την ελληνική κυβέρνηση να εφαρμόσει τη συμφωνία χωρίς προσχήματα.

Εύα Καϊλή (Ελιά)

«Σε θέματα αρχών δεν χωρά στεγνή οικονομική προσέγγιση»

Οι λύσεις δεν είναι καθόλου εύκολες και περνούν μέσα από τη διακρατική συνεργασία. Η λογική του μονομερούς κλεισίματος των συνόρων δεν οδηγεί πουθενά. Όμως είναι πανθομολογούμενη η αδυναμία και η ανικανότητα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ να ελέγξει τα σύνορα της χώρας, και ταυτόχρονα της ΕΕ, με κίνδυνο αποδυνάμωσης της Σένγκεν, που θα έχει ανυπολόγιστες συνέπειες, οικονομικές και πολιτικές, με ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Σκεφτείτε πως ο τουρισμός, ως πυλώνας της ελληνικής οικονομίας που άντεξε στις πιο δύσκολες εποχές, θα κινδυνεύσει να υποστεί καίριο πλήγμα. Συνεπώς, θεωρώ αναγκαία τη συνδρομή και άλλων κρατών-μελών στη φύλαξη των συνόρων είτε με τη Frontex είτε με τη βοήθεια της νέας Υπηρεσίας Συνοριοφυλακής και Ακτοφυλακής (EBCG), της οποίας η σύσταση εξαγγέλθηκε τον περασμένο Δεκέμβριο. Επίσης, είναι αναγκαία η συμφωνία ποσόστωσης ανά κράτος-μέλος στην υποδοχή ενός αριθμού προσφύγων, καθώς ο άλλος δρόμος είναι ο εγκλωβισμός και η αποθήκευση ψυχών σε χώρες όπως, φυσικά, η Ελλάδα ή η ανάσχεση των καραβιών που μεταφέρουν πρόσφυγες στα ευρωπαϊκά θαλάσσια σύνορά μας, καμία εκ των οποίων δεν μπορεί να ονομαστεί «αξιοπρεπής λύση στο πλαίσιο των αρχών και αξιών της ΕΕ». Είναι, μάλιστα, πολύ άσχημο να προτείνονται επισήμως τέτοιες λύσεις από αξιωματούχους των κρατών-μελών.

Οι αρχές του ανθρωπισμού, που ξεκίνησαν από την κλασική Ελλάδα και αποτελούν την ιδεολογική βάση της Ενωμένης Ευρώπης, δεν θα επέτρεπαν ούτε κατά διάνοια σε έναν Ευρωπαίο και, μάλιστα, σοσιαλιστή - δημοκράτη να δεχτεί την αντίληψη ότι η δυστυχία και οι ζωές των ανθρώπων, που παλεύουν με τον καιρό και τον θάνατο, αφήνοντας τα σπίτια και τις χώρες τους για να βρουν σε άλλο τόπο, όχι απαραίτητως μια καλύτερη ζωή, αλλά την αυτονομία για την Ευρώπη προστασία της ίδιας της ζωής τους, θα μπορούσαν να είναι διαπραγματευτικό όπλο για το δημόσιο χρέος ή τα δημοσιονομικά της Ελλάδας. Μου είναι απεχθής η λογική να παίζει κανείς παρτίδα πόκερ πάνω στις πλάτες και τις ζωές δυστυχισμένων ανθρώπων χωρίς πατρίδα. Άλλωστε, λύση στο πρόβλημα δεν δίνεται μόνο με χρήματα, καθώς χρειάζεται τεχνική υποδομή, διεθνής συνεργασία, ανθρώπινο δυναμικό και σοβαρότητα. Χαρακτηριστικό είναι ότι μέχρι σήμερα από τα πέντε «hot spots» για τους πρόσφυγες λειτουργεί μόλις το ένα. Όσα χρήματα, λοιπόν, και να δοθούν, πιθανότατα δεν θα φτάνουν για την αντιμετώπιση του προβλήματος του υπερπληθυσμού των προσφύγων, αν δεν υπάρξουν δομές και διαδικασίες απορρόφησης και προώθησης. Ακόμη, δηλαδή, και αν –και όσο και αν– το χρέος «κουρευόταν», μεγαλύτερο χρέος θα δημιουργούσε η μη ορθή αντιμετώπιση του προβλήματος των προσφύγων. Αλλά σε θέματα αρχών νομίζω ότι δεν χωρά η στεγνή αυτή οικονομική προσέγγιση.

Μιλτιάδης Κύρκος (Το Ποτάμι)

«Οι δεσμεύσεις της χώρας είναι δεδομένες»

Πιστεύω πως εάν πρώτα κάνουμε το καθήκον μας, εάν εξασφαλίσουμε, δηλαδή, ότι δεν θα εισέρχεται κανείς στο έδαφός μας χωρίς να εισάγονται τα στοιχεία του στις ευρωπαϊκές βάσεις δεδομένων, μετά θα μπορέσουμε, με πολλούς συμμάχους και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αλλά και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, να απαιτήσουμε τη λειτουργία της μετεγκατάστασης και κυρίως την επιβολή στις χώρες προέλευσης της αποδοχής των υπηκόων τους πίσω. Ρόλο σε όλα αυτά, φυσικά, παίζει και η Τουρκία, η οποία ακόμη δεν έχει υλοποιήσει τις συμφωνίες για τις οποίες θα λάβει (εάν και εφόσον) τα 3 δις ευρώ. Με δυο λόγια, ας κάνουμε το καθήκον μας κι ας απευθυνθούμε στους πολλούς συμμάχους μας, που αυτή τη στιγμή μουδιασμένοι βλέπουν να περνούν σε έδαφος Σένγκεν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι χωρίς καταγραφή.

Και μόνο η σκέψη της κυβέρνησης να διαπραγματεύεται τρέπεται σε φυγή κάθε λογικό άνθρωπο. Στο Προσφυγικό καταφέραμε χωρίς διαπραγμάτευση να στρέψουμε απέναντί μας όλους όσοι καταλαβαίνουν την ανάγκη πλήρους καταγραφής των ανθρώπων που εισέρχονται στη Ζώνη Σένγκεν από τρίτες χώρες. Και επίσης ζητήσαμε μόλις τον Νοέμβριο (!) ενεργοποίηση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Πολιτικής Προστασίας. Αντί, λοιπόν, να αναζητούμε κι άλλους τρόπους να στρέψουμε και τους τελευταίους υποστηρικτές μας εναντίον μας, πρέπει να κάνουμε τη δουλειά μας με τα «hot spots» και τη φιλοξενία και ταυτόχρονα να πιέσουμε για τη λειτουργία των υπολοίπων σκελών της λύσης: μετεγκατάσταση και επιστροφή.

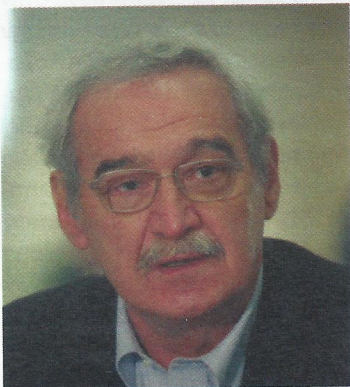
Το θέμα της διαχείρισης της δημοσιονομικής κατάστασης εξαρτάται από την υλοποίηση πολιτικών που είναι προαπαιτούμενα της αξιολόγησης που βρίσκεται σε εξέλιξη. Οι δεσμεύσεις της χώρας είναι δεδομένες, αλλά το περιθώριο ευελιξίας σημαντικό. Το ζήτημα του χρέους θα συζητηθεί μετά την αξιολόγηση και μπορούμε να προσβλέπουμε σε επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής και σε σταθερά μικρά επιτόκια.

Πού σε όλα αυτά κολλάει το θέμα του Προσφυγικού; Πουθενά. Απλώς στέλνει για άλλη μια φορά την μπάλα στην εξέδρα, δημιουργεί φαντασιακούς εχθρούς και διευκολύνει όσους μέσα στην κυβέρνηση δυσκολεύονται να κάνουν τη δουλειά τους, δηλαδή να βρουν τρόπους ανάπτυξης της οικονομίας και ελάφρυνσης των βαρών για τα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού.

Νίκος Χουντής (Λαϊκή Ενότητα)

«Οι ανθρώπινες ζωές δεν είναι υπό διαπραγμάτευση»

Χρειάζονται γενναίες αποφάσεις, με τη δημιουργία ανοιχτών δομών φιλοξενίας και τη διεκδίκηση του δικαιώματος των προσφύγων να φτάνουν με ασφάλεια στους ευρωπαϊκούς προορισμούς τους. Η επιμονή στην εφαρμογή του ξεπερασμένου Συστήματος του Δουβλίνου θα οδηγήσει στον παραπέρα εγκλωβισμό εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων κυρίως στην Ελλάδα. Οποιαδήποτε προσπάθεια αναθεώρησης του Δουβλίνου, διατηρώντας το πνεύμα του, είναι απλώς ημίμετρο. Το πρόβλημα δίκαιης κατανομής του οικονομικού και κοινωνικού κυρίως βάρους θα εξακολουθήσει να υφίσταται.

Αυτό που πρέπει άμεσα να γίνει είναι η ουσιαστική εφαρμογή της έννοιας της αλληλεγγύης, έννοιας που περιέχεται, εξάλλου, και στη Συνθήκη της ΕΕ, στη διαχείριση της μετανάστευσης. Εμείς επιμένουμε στην οριστική κατάργηση των Κανονισμών του Δουβλίνου και στην αντικατάστασή τους από ένα Σύμφωνο Αλληλεγγύης στη διαχείριση των μεταναστευτικών ροών. Παράλληλα, θα πρέπει να προωθηθεί ένα σχέδιο δημιουργίας ευρωπαϊκών κέντρων κατάθεσης αιτήσεων μετανάστευσης πλησίον των περιοχών πολεμικών συγκρούσεων ώστε να δοθεί ένα τέλος στους θανάτους στα ευρωπαϊκά σύνορα και να παταχθεί η οικονομική αφαιμάξη των μετακινούμενων

πληθυσμών από τους λαθρέμπορους.

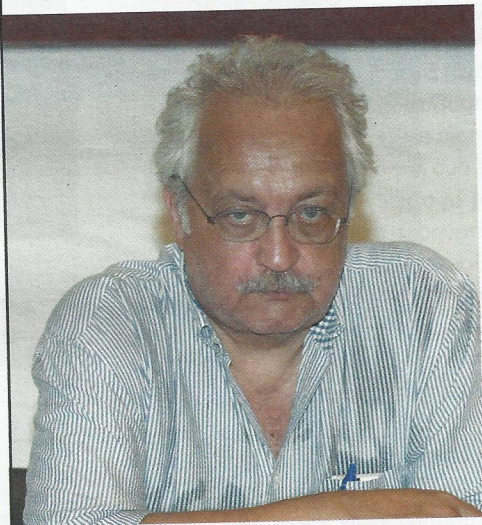
Εάν δεν λυθεί το πρόβλημα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων, εάν δεν αναλάβουν σοβαρές και ουσιαστικές πρωτοβουλίες τα κράτη-μέλη της ΕΕ αλλά και η ΕΕ ως σύνολο, οποιαδήποτε μέτρα και να ληφθούν θα είναι αναποτελεσματικά. Θα είναι σαν να αντιμετωπίζουμε την ασθένεια του καρκίνου με παυσίπονα.

Η τραγωδία του Προσφυγικού και Μεταναστευτικού δεν χωράει πολιτική ή άλλου είδους εκμετάλλευση και χρήση. Οι ανθρώπινες ζωές δεν είναι υπό διαπραγμάτευση. Αποτελούν μείζονα κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά, ηθικά, ανθρωπιστικά, ευρωπαϊκά προβλήματα που θέτουν κάθε χώρα της ΕΕ αλλά και την ΕΕ ως ενιαίο θεσμικό σύνολο προ των τεράστιων ευθυνών τους. Η Ελλάδα λόγω της γεωγραφικής της θέσης το αντιμετωπίζει με τη μεγαλύτερη οξύτητα, με τεράστιες, οικονομικές, κοινωνικές, πολιτικές επιπτώσεις και παρενέργειες. Τα κράτη-μέλη της ΕΕ θα πρέπει να αναλάβουν το κόστος και την ευθύνη που τους αναλογεί, αν θέλουν να θεωρούνται ισότιμοι εταίροι, αν θέλουν να αξιώνουν ότι ανήκουν και είναι κληρονόμοι του ευρωπαϊκού πολιτισμού, των αξιών της αλληλεγγύης και του ανθρωπισμού.

Εμείς, ως Ελλάδα, αυτό που πρέπει να διεκδικήσουμε είναι το δίκαιο αίτημα της οικονομικής και άλλης ενίσχυσης στην αντιμετώπιση του προβλήματος και τον δίκαιο καταμερισμό των προσφυγικών ροών. Πρέπει να διεκδικήσουμε και να απαιτήσουμε την αδιαπραγμάτευτη αξίωση σεβασμού των συνόρων μας, την άσκηση αποτελεσματικής πίεσης της ΕΕ προς την Τουρκία να σεβαστεί και να εφαρμόσει τις δεσμεύσεις της ώστε να αποτελέσει μέρος της λύσης και όχι του προβλήματος, με παράλληλη όμως εγγύηση των δικαιωμάτων των προσφύγων.

Σωτήρης Ζαριανόπουλος (ΚΚΕ)

«Έγκλημα τυχόν παζάρι για το χρέος στις πλάτες των προσφύγων»

Ένα παζάρι της κυβέρνησης πάνω στις πλάτες των προσφύγων και της ανείπωτης δυστυχίας τους για το χρέος της χώρας θα ήταν κυριολεκτικά ένα ακόμα έγκλημά της. Από τη μια πλευρά, αυτό σημαίνει αποδοχή της απαίτησης της ΕΕ για μετατροπή της χώρας σε τεράστιο, απάνθρωπο στρατόπεδο συγκέντρωσης εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων, χωρίς προοπτική μετακίνησής τους στις χώρες προορισμού τους, ένωσης με τις οικογένειές τους, εξασφάλισης αξιοπρεπούς διαβίωσής τους. Είναι ορατός ο κίνδυνος μαζικού εγκλωβισμού στην Ελλάδα των «κρατούμενων» προσφύγων, καθώς η ιμπεριαλιστική επιθετικότητα κλιμακώνεται σε όλη την περιοχή (με συμφωνία - εμπλοκή και της σημερινής

κυβέρνησης), αυξάνοντας ολόένα τους πρόσφυγες ακόμα και από νέες εστίες συγκρούσεων που αναζωπυρώνει ο ανταγωνισμός συμφερόντων στην περιοχή μας. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της συμμετοχής της χώρας μας στην ΕΕ και τη Ζώνη Σένγκεν. Όπως και η ενισχυμένη παρέμβαση των ευρωενωσιακών μηχανισμών στη διαχείριση των συνόρων μας ενόψει της εφαρμογής της νέας Ευρωπαϊκής Συνοριοφυλακής - Ακτοφυλακής, χωρίς, μάλιστα, τη συγκατάθεση της χώρας. Σύνορα που αμφισβητεί η Τουρκία και δεν εγγυάται η Ευρωπαϊκή Ένωση, εκθέτοντάς τα σε παζάρια μεγάλων επιχειρηματικών συμφερόντων, που ορέγονται κοιτάσματα υδρογονανθράκων του Αιγαίου και της ευρύτερης περιοχής.

Από την άλλη πλευρά, το «τυράκι» της ρύθμισης του χρέους δεν πρέπει να αποπροσανατολίσει τον λαό. Τα Μνημόνια όλων των κυβερνήσεων (ΠΑΣΟΚ - ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ) δεν σχετίζονται μόνο ή κυρίαρχα με το χρέος, για το οποίο το ΚΚΕ απαιτεί την πλήρη, μονομερή διαγραφή του, γιατί δεν το χρωστά ο λαός, αλλά μόνο το κεφάλαιο (ντόπιο και ξένο), το οποίο ωφελήθηκε από αυτό. Στην πραγματικότητα τα Μνημόνια είναι η εκπλήρωση απαιτήσεων του κεφαλαίου για ακόμα φθηνότερη εργατική δύναμη, σαν μοναδικός όρος αύξησης της κερδοφορίας του, άρα και της ανταγωνιστικότητάς του. Είναι η βίαιη εφαρμογή της ευρωενωσιακής Συνθήκης του Μάαστριχτ του 1992, που ψήφισαν όλα τα κόμματα πλην του ΚΚΕ. Μέσα από την Ενιαία Οικονομική Διακυβέρνηση της ΕΕ, τα Μνημόνια (είτε ονομάζονται έτσι είτε όχι) αφορούν σε όλες τις χώρες της ΕΕ, είναι μόνιμα και γενικευμένα - αντίστοιχες αντιλαϊκές αναδιարθρώσεις προωθούνται και σε άλλες χώρες, π.χ. Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Δανία, Μεγάλη Βρετανία κ.λπ. Η κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης δεν ξεκίνησε με τα Μνημόνια, αλλά στις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν τα χρηματιστήρια «απογειώνονταν», χρησιμοποιώντας δισεκατομμύρια αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων που σήμερα παρουσιάζονται άδεια.

Το «κούρεμα» του χρέους το 2012 δεν ελάφρυνε, αλλά κλιμάκωσε τα αντιλαϊκά μέτρα. Γιατί το «κούρεμα» του χρέους δεν γίνεται για τη χαλάρωση των αντιλαϊκών μέτρων (αντίθετα, συνδυάζεται πάντα με την έντασή τους), αλλά για την εξοικονόμηση κονδυλίων, που με επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές, εισφοροαπαλλαγές, ανακεφαλαιοποιήσεις κ.λπ. θα δοθούν πάλι στους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους. Τα αντιλαϊκά μέτρα ήρθαν για να μείνουν, δεν θα παρθούν πίσω στο τέλος του τρίτου συριζαϊκού Μνημονίου με το επιχείρημα ότι «η χώρα θα ξαναγυρίσει στην κρίση».

Συμπέρασμα: συσχετισμός Προσφυγικού και χρέους σημαίνει ένα ακόμα έγκλημα της κυβέρνησης και της αστικής τάξης που εκπροσωπεί σε βάρος και των προσφύγων και του λαού της χώρας μας. Να γιατί ο λαός πρέπει να δει τη «συνολική εικόνα» και να στρέψει τα πυρά του στην αιτία του προβλήματος: την ΕΕ και την εξουσία του κεφαλαίου και όλων των κομμάτων του.

Γιώργος Επιτήδειος (Χρυσή Αυγή)

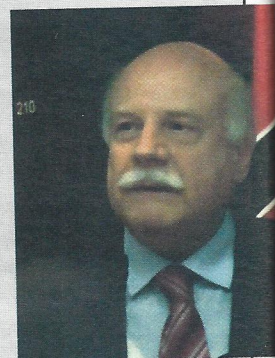
«Να ζητήσουμε αντιστάθμισμα τώρα που υπάρχει χρόνος»

Επειδή η Ελλάδα είναι, δυστυχώς, η μοναδική πύλη εισόδου των παράνομων μεταναστών στην Ευρώπη, έχει αυξηθεί σημαντικά η στρατηγική της αξία για την ΕΕ. Την ευκαιρία αυτή οφείλουμε να την εκμεταλλευτούμε πολιτικά ώστε να επιτύχουμε τόσο τη μείωση του χρέους όσο και τη χορήγηση του δανείου όχι στάγδην, όπως γίνεται μέχρι τώρα, αλλά σε δόσεις, που θα μας επιτρέψουν να χρησιμοποιήσουμε τα χρήματα που θα λάβουμε για την ανάπτυξη του πρωτογενούς κυρίως τομέα.

Η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να επισημάνει τις επιπτώσεις που θα έχει και θα εξακολουθήσει να έχει όχι μόνο στην οικονομία της, αλλά και σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, η συνεχιζόμενη εισβολή παράνομων μεταναστών. Ιδιαίτερη έμφαση θα πρέπει να δοθεί στις καταστρεπτικές επιπτώσεις που έχει στον τουρισμό η παρουσία στα ελληνικά νησιά εκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων - μεταναστών και να ζητήσει η χώρα μας αντιστάθμισμα τώρα που υπάρχει ακόμη χρόνος.

Μπορούμε επίσης να απειλήσουμε την ΕΕ πως είτε θα αρνηθούμε τη συγκρότηση της Δυνάμεως Ακτοφυλακής - Συνοριοφυλακής είτε, ακόμη κι όταν συγκροτηθεί, ότι δεν θα τη δεχτούμε στην Ελλάδα και θα αναλάβουμε εμείς την ασφάλεια των συνόρων μας. Είμαστε σε θέση να δημιουργήσουμε πολλά προβλήματα στους Ευρωπαίους εταίρους μας, αρκεί να σεβαστούμε την εθνική μας αξιοπρέπεια και τον λαό της Ελλάδας που υποφέρει πολλαπλώς.

Το τραγικό στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι το γεγονός ότι ο πολιτικός κόσμος της χώρας (συμπολίτευση και αντιπολίτευση) είναι κατώτερος των περιστάσεων, άρα και ανίκανος να χειριστεί τα σοβαρά αυτά θέματα και, φυσικά, να αντιμετωπιστεί ως σοβαρός από τους εταίρους μας.

Νότης Μαρίας (Ανεξάρτητος)

«Να γίνει σεβαστή η ρήτρα κατανομής προσφύγων βάσει ΑΕΠ, έκτασης, πληθυσμού, ανεργίας»

Οι πόλεμοι στις χώρες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής έδωσαν ιδιαίτερη ώθηση στις προσφυγικές ροές προς την Ευρώπη με κύριο άξονα την Ελλάδα. Μέσα στο 2015 περισσότεροι από 800.000 πρόσφυγες αναζητήσαν το μέλλον τους στην Ευρώπη, περνώντας τα θαλάσσια σύνορα της χώρας μας, δημιουργώντας έτσι μια εκρηκτική πραγματικότητα για τη φτωχοποιημένη από τα Μνημόνια Ελλάδα.

Με συνεχείς παρεμβάσεις μου στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχω ζητήσει:

1) Να αναληφθούν ειρηνευτικές πρωτοβουλίες της ΕΕ σε Μέση Ανατολή και Αφρική.

2) Να ληφθούν μέτρα κατά της Τουρκίας, η οποία συνεχίζει να αγνοεί τους διεθνείς κανόνες, υποθάλποντας τα δουλεμπορικά κυκλώματα διακίνησης προσφύγων.

3) Να αυξηθεί η χρηματοδότηση της ΕΕ στα προσφυγικά στρατόπεδα του ΟΗΕ στον Λίβανο, την Ιορδανία και την Τουρκία.

4) Να αρνηθούμε τη δημιουργία των «hot spots» στην Ελλάδα και να απαιτήσουμε την εγκατάστασή τους στην Τουρκία και τις αραβικές χώρες.

5) Να γίνει σεβαστή η ρήτρα κατανομής προσφύγων στην ΕΕ βάσει του ΑΕΠ, της έκτασης και του πληθυσμού, λαμβάνοντας υπόψη τα ποσοστά ανεργίας στις χώρες υποδοχής.

6) Να καταργηθεί άμεσα ο Κανονισμός Δουβλίνο III.

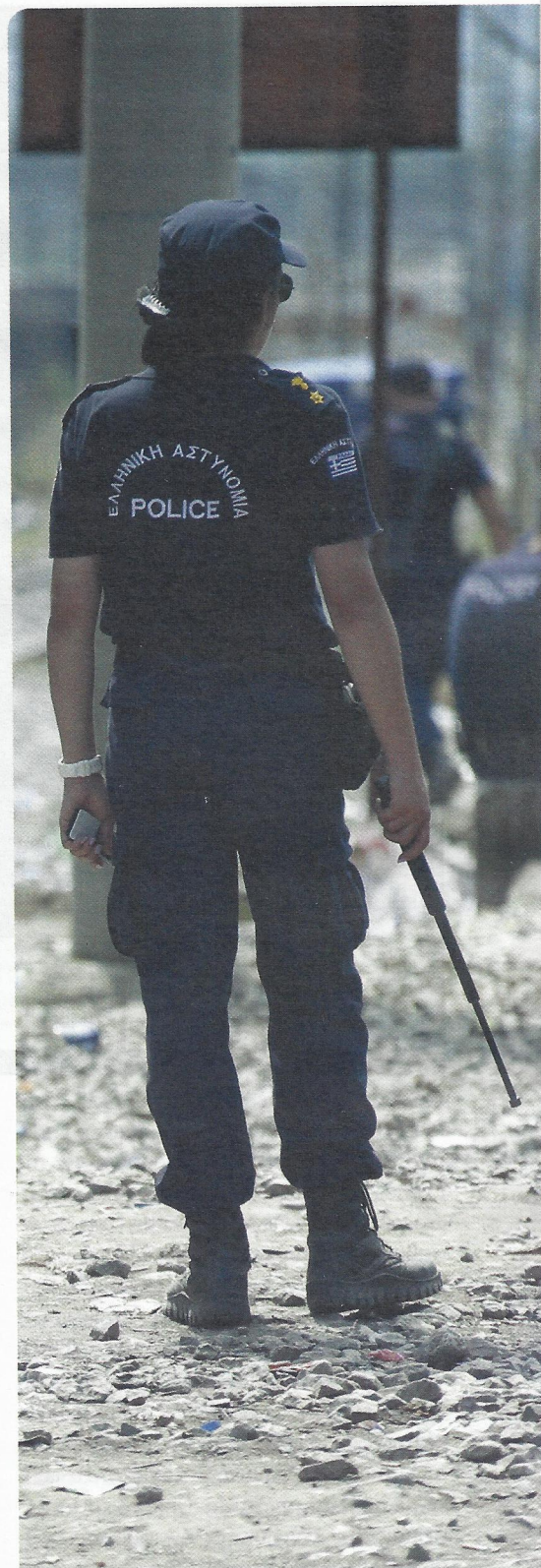
7) Να ενεργοποιηθούν οι διαδικασίες επαναπροώθησης παράνομων μεταναστών.

8) Να αυξηθούν οι πόροι που διαθέτει η ΕΕ για την Ελλάδα.

Διερωτάται, βέβαια, κανείς γιατί οι δύσμοιροι πρόσφυγες πληρώνουν αδρά τους Τούρκους δουλεμπόρους για να περάσουν από το Αιγαίο στην Ελλάδα και δεν προτιμούν την ασφαλή χερσαία οδό της Βουλγαρίας. Είναι προφανές ότι η συμμετοχή της Ελλάδας στον χώρο Σένγκεν την καθιστά μαγνήτη για χιλιάδες πρόσφυγες αφού –ως χώρα Σένγκεν– χορηγεί ταξιδιωτικά έγγραφα τύπου Σένγκεν στους πρόσφυγες, που τους επιτρέπουν να πάνε στη Γερμανία.

Πρότεινα, λοιπόν, ήδη από τις 11 Δεκεμβρίου να αποχωρήσει η Ελλάδα από τη Συνθήκη Σένγκεν και να κλείσει άμεσα τα σύνορά της, προκειμένου να ανακοπούν οι προσφυγικές ροές. Και έχω τεκμηριώσει ότι η Ελλάδα δεν θα υποστεί κανένα κόστος, αφού δεν επηρεάζεται το κατοχυρωμένο από τη Συνθήκη της ΕΕ δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και ελεύθερης εγκατάστασης των Ελλήνων εντός της ΕΕ, καθώς και η ελεύθερη διακίνηση των προϊόντων μας. Αντίθετα, η Ελλάδα μπορεί να αποκομίσει και σημαντικά οφέλη από την κατάργηση της υποχρέωσης βίζας που επιβάλλει η Σένγκεν για Ρώσους και άλλους τουρίστες.

Οι γερμανοτουρκικές πρωτοβουλίες για κοινές περιπολίες στο Αιγαίο δυνάμει του ΝΑΤΟ, της Frontex και της τουρκικής Ακτοφυλακής προδιαγράφουν δυσοίωνες εξελίξεις για την εθνική μας ακεραιότητα. Ταυτόχρονα, η διαφαινόμενη αναστολή για δύο χρόνια της Συνθήκης Σένγκεν από τις περισσότερες χώρες-μέλη της Συνθήκης αυτής περί τον μήνα Μάιο προετοιμάζει το έδαφος για να εγκλωβιστούν στην ελληνική επικράτεια περισσότεροι από 400.000 πρόσφυγες. Η ελληνική πλευρά οφείλει να δράσει σήμερα, δρομολογώντας άμεσα τόσο την αποχώρηση της πατρίδας μας από τη Συνθήκη Σένγκεν όσο και το κλείσιμο των ελληνικών συνόρων. Ειδάλλως, τα σενάρια που απεργάζονται «γνωστοί ανθελληνικοί κύκλοι» στις Βρυξέλλες και το Βερολίνο θα γίνουν πραγματικότητα και η Ελλάδα θα μετατραπεί σε απέραντο προσφυγικό «Νταχάου».

Περισσότερες απόψεις Ελλήνων ευρωβουλευτών για το φλέγον ζήτημα στην ιστοσελίδα των «Επικαίρων» epikaira.gr.